

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobkyně: T.C.A. – v.o.s. Technik Control Assistance, IČ 25300342
sídlem Dobšická 2295/2, Znojmo
zastoupená Mgr. Stanislavem Bodlákem, advokátem
se sídlem Petrov nad Desnou 2703

proti

žalovanému: Ministerstvo dopravy
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12
Praha 1

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu spočívající v nerozhodnutí o odvolání žalobkyně ze dne 21. 4. 2017 proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhá, aby soud podle ustanovení § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“) uložil žalovanému ve lhůtě 30 dnů rozhodnout o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, které podala dne 21. 4. 2017.

2. Žalobkyně shrnula průběh správního řízení - dne 10. 6. 2011 podala žádost o změnu provozovatele stanice technické kontroly evidenční číslo 37.17 v provozovně Znojmo, Dobšická 2 (dále jen „*STK*“ nebo „*stanice*“). O této žádosti rozhodl správní orgán I. stupně dne 17. 6. 2011 pod č. j. JMK 86642/2011, tak, že udělil oprávnění k provozování STK podle § 54 odst. 4 a § 56 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, v tehdy platném znění, společnosti Smetana a Smetana s.r.o., IČ 63480565. Současně také konstatoval, že dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí o udělení změněného oprávnění k provozování STK pozbývá platnost původní oprávnění k provozování STK udělené žalobkyni rozhodnutím Okresního úřadu Znojmo, referátu dopravy, dle č. j. 623/96-Pa ze dne 15. 7. 1996.

3. Žalobkyně uvedla, že toto rozhodnutí jí bylo doručeno teprve dne 6. 4. 2017 v rámci nahlédnutí do spisu sp. zn. S-JMK 86488/2011, vedeného správním orgánem I. stupně a to formou předání ověřené kopie tohoto rozhodnutí. Žalobkyně dne 21. 4. 2017 podala odvolání, které následně dne 28. 4. 2017 detailně odůvodnila. Žalobkyně poukázala na to, že správní orgán I. stupně ji následně vyrozuměl o tom, že odvolání vyhodnotil jako přípustné, splňující všechny formální i obsahové náležitosti, a proto jej postoupil žalovanému jakožto odvolacímu správnímu orgánu.

4. Dne 31. 5. 2017 byl nicméně žalobkyni doručen přípis žalovaného ze dne 26. 5. 2017, č.j. 57/2017-150-STK3/3, adresovaný správnímu orgánu I. stupně a označený jako „*T.C.A. - v.o.s. Technik Control Assistance – sdělení k podnětu k přezkumnému řízení*“, z něhož vyplývá, že podání žalobkyně není odvoláním, že žalobkyně po celou dobu ve svých podáních činěných vůči žalovanému v rámci různých řízení (sp. zn. 39/2015-150-STK3, 81/2015-150-STK3 a 85/2015-150-STK3) uváděla obsah předmětného rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 17. 6. 2011, kdy se podle něj i řídila a že nejsou jakékoliv pochybnosti o jeho doručení žalobkyni. Žalovaný stručně s odkazem na ustanovení § 96 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „*správní řád*“) uzavřel, že lhůta k provedení přezkumného řízení v dané věci již marně uplynula, a že přezkumné řízení již nelze provést.

5. Žalobkyně poté vzhledem k tomu, že žalovaný ve lhůtě stanovené ustanovením § 71 odst. 1 a 3 správního řádu o shora uvedeném odvolání žalobkyně nerozhodl, podala žalobkyně dne 29. 6. 2017 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného podle § 80 odst. 3 správního řádu u nadřízeného správního orgánu - ministra dopravy. Ministr dopravy ale na tuto žádost ke dni podání žaloby žádným způsobem nereagoval a ve lhůtách stanovených v ustanovení § 71 správního řádu neučinil žádné z opatření proti nečinnosti žalovaného podle § 80 odst. 4 správního řádu.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že původní žádost žalobkyně o změně provozovatele STK byla podána do podatelny Krajského úřadu Jihomoravského kraje dne 10. 6. 2011. Tuto žádost za žalobkyni podepsal dne 1. 6. 2011 B. B. a součástí této žádosti byl závazek žalobkyně, že „*společnost T.C.A. – v.o.s. Technik Control Assistance, IČ: 25300342 si je plně vědoma důsledků podané žádosti o změnu provozovatele, již nebude uplatňovat žádné nároky směřující k jakémukoliv provozování stanice technické kontroly na základě výše uvedeného oprávnění a osvědčení.*“ O této žádosti

rozhodl správní orgán I. stupně dne 17. 6. 2011 pod č. j. JMK 86642/2011, rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 6. 2011.

7. Žalovaný podotkl, že osoba, která podala žádost, byla statutárním zástupcem žalobkyně do 20. 5. 2015. Pro žalovaného je tedy podivné, že by se od 28. 6. 2011 do 6. 4. 2017 žalobkyně o rozhodnutí nedozvěděla. Žalobkyně podle názoru žalované po celou dobu respektovala rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Na rozhodnutí správního orgánu I. stupně je poté zcela patrné, komu bylo doručeno. Podle názoru žalovaného k doručení rozhodnutí až dne 6. 4. 2017 proto nemohlo dojít a dedukce žalobce o včasnosti odvolání je proto nedůvodná. Veškeré lhůty pro nápravu již uplynuly.

8. Žalobkyně proti vyjádření žalovaného podala repliku. Je stále toho názoru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nemohlo nabýt právní moci dne 28. 6. 2011, neboť nebylo žalobkyni v červnu 2011 vůbec doručeno. Takto se stalo až dne 6. 4. 2017 v rámci nahlížení do spisu vedeného v posuzované věci, při němž žalobkyně obdržela ověřenou kopii správního rozhodnutí. Teprve tímto dnem byl podle žalobkyně stanoven rozhodný okamžik pro počátek běhu lhůty k podání odvolání či pro jinou procesní obranu žalobce. Žalobkyně podotkla, že pokud je v rozdělovníku předmětného rozhodnutí prezentováno razítko žalobce s parafou (či dvěma parafami) neznámé osoby, a to navíc bez uvedení data konkrétního dne převzetí a uvedení konkrétní osoby a jejího vztahu k žalobci, pak z toho nelze jakkoliv dovozovat, že došlo k doručení či oznámení předmětného rozhodnutí.

9. Žalobkyně dále uvedla, že STK od září r. 2011 neprovozuje ani ona, ani společnost Smetana a Smetana s.r.o., (příp. jiná právnická nebo fyzická osoba), STK je zcela mimo provoz. Dále podotkla, že se intenzivně nejméně poslední 3 roky snaží domoci jejího opětovného zprovoznění, avšak tohoto cíle se pro dosavadní úřední postup žalovaného a krajského úřadu dosáhnout nepodařilo, když v dané věci nyní souběžně probíhá několik správních řízení (např. řízení o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu, řízení o vydání osvědčení k provozování stanice technické kontroly dle § 57 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích).

10. Žalobkyně je v neposlední řadě toho názoru, že shora uvedené rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011 je nicotným rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 77 správního řádu, neboť krajský úřad nebyl vůbec oprávněn o zjevně právně nepřipustné žádosti žalobce o změnu provozovatele STK ze dne 10. 6. 2011 jakkoli rozhodnout. Žalobkyně je toho názoru, že jí nikdy v minulosti nebylo udělené oprávnění k provozování STK postupem podle zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích odňato, a to z důvodu nenaplnění podmínek stanovených v ustanovení § 59 tohoto zákona.

II. Ústní jednání

11. Ústní jednání ve věci se konalo dne 12. 11. 2019. Na něm obě procesní strany v zásadě setrvaly na svých dosavadních procesních stanoviscích.

12. Žalobkyně uvedla, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně se do její dispozice dostalo poprvé až dne 6. 4. 2017 při nahlížení do spisu. Předtím jí žádným validním způsobem doručeno nebylo a ve spise o tom není žádná zmínka. Podpisy, které se nacházejí ve spise, neprokazují doručení rozhodnutí způsobem podle správního řádu. Otázka včasnosti odvolání se přitom odvíjí od okamžiku platného doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále žalobkyně namítla, že přípis žalovaného ze dne 26. 5. 2017, který žalobkyni byl doručen, nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 67 ve spojení s § 90 odst. 1 – 5 správního řádu. Z obsahu tohoto přípisu

nevyplývá vyřízení odvolání tak, jak předpokládá správní řád a zásadně odpovídá na jiné otázky. Má proto za to, že odvolání doposud nebylo právem aprobovaným způsobem vyřízeno. Žalobkyně k tomu doplnila, že žaloba proti tomuto přípisu podána nebyla. Žalobkyně taktéž nad rámec žalobních námitek a k doplnění poukázala na to, že žalovaný tvrdí, že společnost Smetana a Smetana s.r.o. podala ve věci žádost, ta však takovou žádost nepodala. Rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 tak nelze za rozhodnutí považovat, právní úprava takto rozhodnout neumožňovala a rozhodnutí je podle názoru žalobkyně nicotné.

13. Žalovaný zcela odkázal na své vyjádření k žalobě.

14. Žalobkyně k dokazování navrhla toliko součásti správního spisu, jenž si městský soud ve věci vyžádal a z něhož poté vycházel. Městský soud proto jednotlivě tyto důkazy – části správního spisu - neprováděl. Městský soud poté podle ustanovení § 52 odst. 4 s. ř. s. provedl důkaz výpisy z obchodního rejstříku žalobkyně a společnosti TEZO – recy, s.r.o – statutárního orgánu žalobkyně, neboť byl toho názoru, že provedení těchto důkazů je nezbytné pro posouzení toho, která osoba byla oprávněna vůči správnímu orgánu I. stupně jednat jménem žalobkyně v rozhodném období.

15. Žalobkyně k těmto důkazům v rámci závěrečného návrhu uvedla, že dokazování výpisy z obchodního rejstříku lze toliko prokázat jednatelem oprávněným jménem žalobkyně, avšak ve spisu nijak není prokázáno doručení rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 žalobkyni. Nelze tedy dovozovat, že by rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno jindy než 6. 4. 2017.

16. Žalovaný v závěrečném návrhu uvedl, že ze spisu vyplývá, že o žádosti bylo vedeno řádné řízení a rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy. Žalovaný je toho názoru, že nebyl nečinný, veškeré podání žalobce od roku 2011 do současnosti vyřídil v souladu s právním řádem České republiky. Žalovaný dále uvedl, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Ans 2/2010 – 127 se nelze domáhat toho, aby nadřízený správní orgán vydal usnesení podle § 80 odst. 6 správního řádu z roku 2004 (usnesení, jímž nadřízený správní orgán rozhodne o ochraně před nečinností správního orgánu).

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze žalobu posoudil, přičemž v souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Skutečnosti, které vyplývají ze správního spisu, přitom hodnotil jednotlivě i v jejich vzájemné a logické souvislosti tak, aby podávaly ucelený přehled o procesním a skutkovém stavu projednávané věci.

18. Podle ustanovení § 79 odst. 2 s. ř. s. lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.

19. V projednávané věci je sporná otázka, zda je žalovaný povinen rozhodnout o odvolání žalobkyně ze dne 21. 4. 2017. Obecná lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci činí 30 dní s tím, že pro odvolací řízení tato lhůta počíná dnem předání spisu odvolacímu orgánu (srov. ustanovení § 71 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 90 odst. 6 správního řádu). Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně odvolání podala dne 21. 4. 2017, doplnila jej dne 28. 4. 2017 a spis byl žalovanému předán dne 22. 5. 2017. Lhůta pro vydání rozhodnutí tedy uplynula dne 22. 6. 2017 a žalobkyně podal žalobu dne 28. 11. 2017. Lhůta jednoho roku podle ustanovení § 79 odst. 2 s. ř. s.

tedy zůstala zachována a žaloba byla podána včas. Otázka, zda odvolání žalobkyně bylo za skutkových okolností věci vůbec přípustné, je poté záležitostí merita věci.

20. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se žalobou proti nečinnosti správního orgánu může domáhat žalobce, který bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojujeli zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

21. Žalobkyně prokázala, že podala dne 28. 6. 2017 podnět k ministrovi dopravy o opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu. Je nesporné, že ministr dopravy k této žádosti žádné opatření proti nečinnosti neučinil. Žalobkyně tedy splnila i tuto podmínku přípustnosti žaloby proti nečinnosti.

22. Zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „*zákon o podmínkách provozu vozidel*“) již ve znění ke dni vydání rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 vázal rozhodnutí udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly podle § 56 toliko na žádost fyzické nebo právnické osoby o toto oprávnění (srov. § 54 a § 55 cit. zákona). Žalobkyně byla v době podání žádosti jedinou osobou oprávněnou provozovat stanici (to vyplývá mj. i z obsahu její vlastní žádosti ze dne 31. 5. 2011 podané dne 10. 6. 2011). Žádost o změnu oprávnění spočívající ve změně provozovatele stanice pak z materiálního hlediska znamená kombinaci projevu vůle stávajícího provozovatele pozbytí oprávnění a projevu vůle nového provozovatele nabytí oprávnění k provozu totožné stanice. Následné rozhodnutí tomu odpovídá - stávající oprávnění je rozhodnutím odňato a stejným správním aktem je uděleno jiné osobě. Nové rozhodnutí tedy citelně mění a zasahuje práva stávajícího provozovatele stanice a současně založí oprávnění provozu stanice novému provozovateli. V souladu s logikou tohoto postupu pak nelze podle přesvědčení městského soudu dospět k jinému závěru, než že jediným výlučným a oprávněným iniciátorem řízení o změně provozovatele mohl být pouze stávající provozovatel stanice, tj. žalobkyně, na jejíž vůli a vnitřním přesvědčení bylo, zda vůbec řízení s naznačenými důsledky iniciuje. Městský soud současně dodává, že postup, kdy iniciátorem vydání nového rozhodnutí je v případě uvažované změny právě stávající provozovatel, s účinností od 1. 1. 2015 již výslovně vyplývá z ustanovení § 56 odst. 4 zákona o podmínkách provozu vozidel.

23. V projednávané věci skutečná vůle žalobkyně iniciovat řízení o takové změně a její srozumění s budoucím rozhodnutím přitom vyplývají z obsahu samotné žádosti a z jejích příloh - žalobkyně žádost podala výslovně ve prospěch budoucího provozovatele; přílohy této žádosti tvořily různá prohlášení a osvědčení vystavené na nového provozovatele časově vázané k datu žádosti (např. nájemní smlouva k objektu stanice ze dne 7. 6. 2011, popis příjezdové cesty a objektu ze dne 8. 6. 2011). Z uvedených podkladů rovněž vyplývají vůle i zájem budoucího provozovatele stanice o udělení oprávnění k provozu stanice v důsledku uvedené žádosti žalobkyně. Vycházeje z těchto podkladů správního spisu městský soud nemá žádné pochybnosti o tom, že při podání žádosti bylo skutečnou a projevenou vůlí žalobkyně změnit oprávnění k provozu stanice ve prospěch společnosti Smetana a Smetana s.r.o.

24. Pokud jde o účastenství v tomto řízení, zákon o podmínkách provozu vozidel speciálně nestanovoval okruh účastníků tohoto řízení. Obecně se v rámci tohoto zákona počítá toliko s procesní účastí žadatele o oprávnění (srov. § 54 a § 55 cit. zákona). Jelikož podstatou řízení o změně provozovatele je odnětí oprávnění stávajícímu provozovateli a současně udělení oprávnění budoucímu provozovateli, který musí splňovat náležitosti podle ustanovení § 54 a § 55 zákona,

žalobkyně i budoucí provozovatel (společnost Smetana a Smetana s.r.o.) tedy podle názoru městského soudu nepochybně byli účastníky řízení podle obecně platného ustanovení § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu (podle cit. ustanovení jsou účastníky řízení žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu). Správní orgán I. stupně tedy v tomto řízení se žalobkyní i s novým provozovatelem jednal správně v souladu s jejich výše vylíčeným procesním postavením a o takové žádosti poté rozhodl dne 17. 6. 2011.

25. Městský soud proto nepřisvědčil žalobní námitce žalobkyně, že její žádost pro nedostatek aktivní legitimace ze dne 10. 6. 2011 nebyla právně přípustná. Vzhledem k tomu, že žadatelkou mohla být žalobkyně, není vadou řízení či rozhodnutí ani to, že o samotnou změnu provozování stanice nepožádala společnost Smetana a Smetana s.r.o. (spis ovšem obsahuje žádost společnosti Smetana a Smetana s.r.o. ze dne 28. 6. 2011 o vydání osvědčení k provozování stanice technické kontroly ev. č. 37.17, v níž nový provozovatel již vycházel z toho, že mu rozhodnutím ze dne 17. 6. 2011 bylo uděleno oprávnění k provozování stanice.) Správní řízení o změně provozovatele stanice technické kontroly bylo podle názoru městského soudu vedeno zcela v souladu se zákonnými procesními pravidly správního řádu a podle speciálních pravidel zákona o podmínkách provozu vozidel. Městský soud tedy neshledal, že by rozhodnutí správního orgánu I. stupně mělo být nicotné z některého ze zákonem předvídaných důvodů (*a contrario* srov. ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu).

26. Městský soud ze správního spisu ověřil, že žádost za žalobkyni dne 10. 6. 2011 (žádost je datována dnem 23. 5. a 31. 5. 2011) podal B. B. Podle ustanovení § 30 odst. 1 správního řádu platí, že „*jménem právnické osoby činí úkony ten, kdo je k tomu oprávněn v řízení před soudem podle zvláštního zákona*“. Podle ustanovení § 21 odst. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Sb. občanský soudní řád platí, že „*za právnickou osobu jedná člen statutárního orgánu; tvoří-li statutární orgán více osob, jedná za právnickou osobu předseda statutárního orgánu, popřípadě jeho člen, který tím byl pověřen; je-li předsedou nebo pověřeným členem právnická osoba, jedná vždy fyzická osoba, která je k tomu touto právnickou osobou zmocněna nebo jinak oprávněna*“.

27. Z obchodního rejstříku vyplývá, že tato osoba (B. B.) byla v období od 29. 3. 2002 do 20. 5. 2012 zapsána jako jednatel společnosti TEZO – recy. s.r.o., IČ: 25516426, jež byla a stále je zapsána jako statutární orgán – společník žalobkyně. V tomto období rovněž, co se týče zapsaného způsobu jednání žalobkyně, platilo, že „*za společnost, jako její statutární orgán, jednají R. B., J. G., Ing. A. N. a jednatelé společnosti TEZO-recy, s.r.o. B. B. a S. H., a to samostatně. 2. Podepisování za společnost se děje tak, že k vytištěné nebo napsané obchodní firmě společnosti připojí statutární orgán svůj vlastnoruční podpis*.“ Městský soud rovněž z obchodního rejstříku vedeného ke společnosti TEZO – recy. s.r.o., IČ: 25516426 ověřil, že jednatelé (v rozhodné době B. B. a S. H.) byli oprávněni jménem této společnosti jednat samostatně (takto bylo jednání u společnosti zapsáno v období od 30. 1. 1998 do 18. 5. 2015).

28. Jednatel společníka-statutárního zástupce žalobkyně B. B. na žádosti podané dne 10. 6. 2011 i fakticky uvedl označení „*jednatel společnosti*“. Tímto tedy vůči správnímu orgánu I. stupně prokazoval ve smyslu § 30 odst. 5 správního řádu oprávnění jednat za žalobkyni. Žalobkyně to, že byla účastníkem řízení o změně provozovatele stanice, nijak nepopírá, ostatně v žalobě poukazuje na to, že žádost o tuto změnu u příslušného Krajského úřadu Jihomoravského kraje skutečně podala. Správní orgán I. stupně tedy správně vycházel z důvěry v zápis v obchodním rejstříku. Ze správního spisu nevyplývá, že by tento zápis byl v době podání žádosti zpochybňován (srov. § 29 zákona č. 513/1991 Sb. obchodní zákoník), jednáním B. B. u správního orgánu I. stupně tedy nemohla ani vzniknout pochybnost o vážnosti vůle žalobkyně – právnické osoby podat žádost o změnu provozovatele stanice technické kontroly a nemohla zde

být v návaznosti na to pochybnost o vážnosti vůle žalobkyně být vázána následným rozhodnutím ve věci.

29. Stěžejní žalobní námitkou je tvrzení žalobkyně, že s obsahem rozhodnutí o změně provozovatele ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011 se neseznámila ihned po jeho vydání, ale až dne 6. 4. 2017 při nahlížení do spisu.

30. Žalobkyně se tedy domáhá postavení opomenutého účastníka řízení, kterému nebylo oznámeno meritorní rozhodnutí. Východiska pro řešení takové procesní situace nastínil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007- 118. Ten vyložil, že právní moc rozhodnutí není zvrácena jen tehdy, jestliže jsou „splněny dva předpoklady. Ten první je splněn, lze-li postavit najisto, že opomenutý účastník seznal s dostatečnou jistotou a včas obsah vydaného rozhodnutí, především tedy, kdy a kým bylo vydáno, jak jej lze identifikovat, jakým způsobem a v jakém rozsahu mu takové rozhodnutí zasahuje do práv, a měl tedy účinnou možnost se proti němu účinně bránit opravnými prostředky. Obvykle tu půjde o případy, kdy se opomenutý účastník s obsahem rozhodnutí seznámil prostřednictvím jiné osoby, nebo se s ním seznámil jinak, a to prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu (nabližením do spisu v jiné procesní roli atp.). Druhý předpoklad je časový moment, spočívající v tom, že opomenutý účastník rozhodnutí v naznačeném rozsahu seznal v době, kdy ještě ostatní účastníci nemohli vycházet z toho, že rozhodnutí nabylo právní moci.“

31. Rozšířený senát uzavřel, že „za těchto (přísně posouzených) předpokladů bude nedostatek samotného formálního doručení zhojitelnou procesní vadou (neboť doručení je v takovém případě skutečně jen otázkou dodržení formy bez věcného reflexu), zpravidla nepřekážející tomu, aby rozhodnutí neztratilo vlastnost, nazývanou právní mocí. Takovou procesní vadu zhojí správní orgán tím, že stejnopis rozhodnutí účastníkovi vydá (bez právních účinků doručení, které by znamenaly počátek běhu lhůt pro podání opravných prostředků). Nebude tedy na místě favorizovat účastníka, který - ať prokazatelně a v dostatečném rozsahu věděl, že se mu stala újma na právech vydáním rozhodnutí v řízení, v němž byl opomenut - proti tomu včas nezasáhl (z liknavosti, z důvodů spekulacních, pro zamýšlenou budoucí šikanu třetích osob), nebo prostě proto, že se zásahem do svých vlastních práv původně soublasil (má tu místo zásada klasické římské jurisprudence *volenti non fit iniuria*, neboli „svolnému se neděje bezpráví“).“

32. Rozšířený senát uvedené závěry vyslovil v podmínkách tehdy účinného zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení. S účinností od 1. 1. 2006 nicméně nabyl účinnosti „nový“ správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.), který již na rozdíl od předchozí právní úpravy v ustanovení § 84 výslovně upravuje odvolací lhůty při neoznámení rozhodnutí účastníkům řízení.

33. Podle § 84 odst. 1 správního řádu tedy platí, že „osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1.“

34. Podle odstavce 2 platí, že „neoznámení rozhodnutí se nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil. Na takového účastníka se hledí, jako by mu správní orgán doručil rozhodnutí s chybějícím poučením podle § 83 odst. 2.“

35. Konečně podle odst. 3 platí, že „při vedení řízení po podání odvolání podle odstavce 1 je třeba zvlášť dbát oprávněných zájmů účastníků, kteří byli v dobré víře. Odkladný účinek odvolání lze z vážných důvodů vyloučit (§ 85 odst. 2) i dodatečně.“

36. Pro podmínky nového správního řádu účinného od 1. 1. 2006 (tudíž aplikovatelného na podmínky projednávané věci) Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 1. 2012, č. j. 7 As 122/2011 – 194, vyložil, že ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu je třeba vnímat jako „výslovnou vůli zákonodárce umožnit opomenutému účastníku řízení podat odvolání proti správnímu rozhodnutí, které mu nebylo oznámeno. Toto ustanovení je přitom nutno vztáhnout nejen na případy, kdy se účastník sice účastnil celého správního řízení, avšak konečné rozhodnutí mu nebylo doručeno, ale i na případy, kdy potenciální účastník o správním řízení vůbec nevěděl, neparticipoval na něm, a tudíž mu ani konečné rozhodnutí doručeno nebylo, jako v případě žalobkyně.“ Nejvyšší správní soud zde zdůraznil, že ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu poskytuje po uplynutí určité doby právní jistotu adresátovi rozhodnutí, který by mohl doplatit na pochybení správního orgánu. Nejvyšší správní soud také zhodnotil, že citované ustanovení „do určité míry tak řeší problémy s aplikací předchozí právní úpravy (zákon č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů) v otázce možnosti napadnout ležitá rozhodnutí správních orgánů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2005, č. j. 3 As 35/2004 – 52 nebo ze dne 31. 1. 2007, č. j. 6 As 13/2005 – 119, oba na www.nssoud.cz), neboť nebylo-li podle ní účastníku správního řízení rozhodnutí doručeno, nemohlo ani nabýt právní moci. Opomenutý účastník správního řízení tak mohl požadovat doručení rozhodnutí a poté proti němu podat odvolání (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. října 2004, č. j. 3 As 14/2004 – 40, www.nssoud.cz).“

37. Na uvedené navázal Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku ze dne 24. 9. 2018, č. j. 8 As 66/2017 – 36, v němž ve shodě s výše uvedeným taktéž vyložil, že „ustanovení § 84 správního řádu se vztahuje nejen na případy, kdy se účastník sice účastnil celého správního řízení, avšak konečné rozhodnutí mu nebylo doručeno, ale i na případy, kdy potenciální účastník o probíhajícím správním řízení vůbec nevěděl či v něm nevystupoval, a tedy mu ani konečné rozhodnutí doručeno nebylo. Správní řád určitou nejistotu účastníků řízení zmírnil zavedením objektivní a subjektivní lhůty pro podání odvolání opomenutým účastníkem a umožňuje stěžovatelům vrátit právní moc vydaného rozhodnutí ještě po dobu 30 dnů, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděli, nejpozději však do jednoho roku od oznámení rozhodnutí posledním z (neopomenutých) účastníků. Zmeškání úkonu přitom nelze prominout. Poté již dostává přednost právní jistota a opomenutí účastníci se s tímto stavem musejí smířit.“

38. V nedávno vydaném rozsudku ze dne 28. 8. 2019, č. j. 6 As 24/2019 – 22 poté Nejvyšší správní soud k samotnému stanovení délky a běhu odvolacích lhůt doplnil, že „pokud správní orgán neoznámí své rozhodnutí tzv. vedlejšímu (nepřímému) účastníkovi řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, náleží takové osobě poté, co se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozví, třicetidenní subjektivní odvolací lhůta omezená navíc jednoroční objektivní lhůtou (§ 84 odst. 1 správního řádu). Devadesátidenní subjektivní lhůta pro podání odvolání neomezená žádnou objektivní lhůtou (§ 84 odst. 2 ve spojení s § 83 odst. 2 správního řádu) se vztahuje jen na tzv. hlavní (přímé, neopomenutelné) účastníky řízení ve smyslu § 27 odst. 1, příp. ve smyslu § 27 odst. 3 správního řádu.“

39. Z uvedeného vyplývá, že pokud rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobkyní fakticky oznámeno, její oprávnění bránit se proti tomuto rozhodnutí odvoláním by i tak podle ustanovení § 84 odst. 2 správního řádu uplynulo nejpozději devadesátým dnem od tohoto faktického oznámení.

40. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2018, č. j. 1 As 311/2017 – 37 přitom platí, že posuzování okamžiku faktického seznámení se s rozhodnutím je otázkou skutkovou. Městský soud v Praze proto v dalším kroku zkoumal, zda správní spis skýtá dostatečnou oporu pro závěr, že se žalobkyně s rozhodnutím skutečně seznámila dříve než 6. 4. 2017, jak tvrdí žalovaný, popř. bylo-li toto rozhodnutí předáno a kdy a jakým způsobem se tak stalo.

41. Městský soud k tomu z rozhodnutí správního orgánu I. stupně zjistil, že v jeho závěru je pod podpisem vedoucího odboru dopravy uveden text „rozdělovník“ s textem „1x spis, 1x Smetana a Smetana s.r.o., 1x TCA - v. o. s. Technik Control Assistance (tj. žalobkyně pozn. Městského soudu) a 1x MD“. U označení žalobkyně je tužkou napsáno text „předáno“ a u něj 2 totožné podpisy neidentifikované osoby a razítko žalobkyně. Kdy bylo toto rozhodnutí takto „předáno“, poté z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplyvá. Rozhodnutí je vydáno dne 17. 6. 2011, dle doložky právní moci bylo vypraveno a nabylo právní moci dne 28. 6. 2011.

42. Městský soud v Praze je na základě prostého porovnání podpisů toho názoru, že podpis osoby jednající za žalobkyni při podání žádosti dne 10. 6. 2011 a 2 podpisy osoby, které mělo být předáno rozhodnutí při jeho oznamování v červnu 2011, se vizuálně shodují. Podle názoru městského soudu je zjevné, že rozhodnutí převzala totožná osoba, která podávala žádost, tj. osoba jednatele B. B., který byl jako osoba oprávněná jednat za žalobkyni v obchodním rejstříku zapsán až do 20. 5. 2015.

43. Žalobkyně obecně právě tento podpis identifikující osoby přebírající rozhodnutí jejím jménem zpochybňuje, když již v odvolání a následně i v replice k vyjádření žalovaného poukazuje na to, že parafa je nesrozumitelná a nelze z ní seznat, kdo rozhodnutí převzal. Již v rozsudku ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005 – 82, č. 1327/2007 Sb. NSS přitom Nejvyšší správní soud konstatoval, že „pokud má být však řádné doručení písemnosti a s tím i obeznámení adresáta s jejím obsahem zpochybněno, postačí, pokud účastník správního řízení okolnosti doručení (standardně např. údaje v doručence) vyvrátí předestřením jiné srovnatelně pravděpodobné verze reality.“

44. Věrohodný důkaz vedoucí ke zpochybnění identity osoby přebírající rozhodnutí jejím jménem však žalobkyně současně nepředložila, i když by jej přitom předložit jistě mohla, protože ze spisu vyplývá, že dne 19. 9. 2017 se v zastoupení žalobkyně se spisem seznámil soudní znalec v oborech zabývajících se identifikačním zkoumáním rukopisu PhDr. J. Z., Ph.D et Ph.D – z protokolu výslovně vyplývá, že „znalec si pořídil fotokopie předmětného spisu“. Žalobkyně si přitom musela být vědoma toho, jak vizuálně vypadal podpis jejího tehdejšího jednatele, jenž zejména podal jménem žalobkyně žádost dne 10. 6. 2011. K vyvrácení skutečnosti, že za žalobkyni převzal rozhodnutí jednatel jako oprávněná osoba k jejímu zastupování, tedy žalobkyně mohla mít dostatečné podklady a důkazy. Přestože však žalobkyně do spisu nahlížela a nahlížel do něj i jí zmocněný znalec, přesto nijak věrohodně nezpochybnila, že by na rozhodnutí podpis jejího tehdejšího jednatele skutečně nebyl, případně nijak neprokázala, že převzetí rozhodnutí stvrdila podpisem nějaká osoba, která vůbec v tu dobu neměla oprávnění jednat za žalobkyni.

45. Žalobkyně fakticitu převzetí rozhodnutí zpochybňuje i tím, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně mělo být doručeno řádně pouze do její datové schránky. I k této otázce se však vyslovil ve své judikatuře Nejvyšší správní soud. Ten v rozsudku ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 – 95, vyložil, že „nepostupoval-li správní orgán dle § 19 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a své rozhodnutí nedoručil přednostně prostřednictvím veřejné datové sítě do zřízené datové schránky, nýbrž prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, jde o procesní pochybení, které však nebude mít vliv na platnost doručení, byla-li písemnost doručena nezpochybnitelným způsobem a účastník řízení se s ní seznámil.“ Taktéž z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „řádné doručení písemností v praxi znamená, že se písemnost zašle nebo odevzdá tomu, komu je určena, a že existuje důkaz o tom, že daná osoba písemnost převzala. Důvodem existence právní úpravy doručení je jistě mimo jiné i potřeba zabezpečit, aby si doručující správní orgány či soudy mohly být jisty, že se písemnost dostala do rukou adresáta. Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 – 73). Je-li adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom

nedodržení formy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 - 73, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2015, č. j. 2 As 15/2015 - 56).

46. Městský soud je poté toho názoru, že žalobkyně oproti jednoznačně a objektivně zachycenému úkonu osoby jednatele jednajícího jejím jménem, který dokonce dvěma svými podpisy stvrdil převzetí rozhodnutí, nepředestřela žádnou věrohodnou verzi reality a omezila se na pouhé popírání toho, že jí bylo rozhodnutí takto předáno. Takovou obranu však městský soud v uvedených skutkových okolnostech neshledal relevantní a věrohodnou. Tato skutečnost navíc s ohledem na běžnou úřední praxi potvrzování přijímání osobně doručovaným písemností podpisem nasvědčuje naopak tomu, že rozhodnutí bylo adresátovi – žalobkyni prostřednictvím jejího jednatele oznámeno osobně a žalobkyně se takto s rozhodnutím seznámila. Z uvedeného vyplývá, že pokud jednatel B. B. oprávněný i vůči správnímu orgánu I. stupně jednat za žalobkyni rozhodnutí převzal osobně a správní orgán I. stupně jej nedoručoval do datové schránky žalobkyně, nemá to zásadní vliv na zákonnost správního řízení.

47. Městský soud žalobkyni poté přisvědčil v tom, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá, kdy přesně bylo předáno rozhodnutí osobě, která ji za žalobkyni potvrdila, a že zde absentuje také projev vůle žalobkyně o vzdání se práva na odvolání. Obecně tedy nelze potvrdit to, zda byla tato osoba ještě v postavení, která by mohla za žalobkyni jednat a není ani zřejmé, jak mohlo rozhodnutí nabýt právní moci dne 28. 6. 2011, když se práva na odvolání vzdal tohoto dne výslovně jen budoucí provozovatel stanice technické kontroly.

48. Městský soud však v této situaci zohlednil, že faktické předání rozhodnutí žalobkyni při osobním jednání správního orgánu I. stupně s jejím jednatelem věrohodně zpochybněno nebylo. Žalobkyně i budoucí provozovatel stanice navíc jednali již od samého počátku ve shodě – žalobkyně podala žádost výslovně ve prospěch nového provozovatele a přílohy této žádosti tvořily různá prohlášení a osvědčení vystavené na nového provozovatele, ze kterých jednoznačně vyplývala jeho vůle provozovat tuto stanici; oba účastníci měli tedy nepochybně totožný zájem na oznámení rozhodnutí. Správní orgán vyznačil na rozhodnutí, které bylo určeno i žalobkyni, datum nabytí právní moci dne 28. 6. 2011, tj. dnem, kdy se práva na odvolání vzdal budoucí provozovatel stanice. Jestliže je současně na tomto rozhodnutí stvrzeno podpisem i převzetí rozhodnutí jednatelem žalobkyně, logicky z toho vyplývá, že správní orgán I. stupně při vyznačování doložky právní moci musel vycházet z toho, že rozhodnutí již předtím převzal i podepsaný jednatel žalobkyně. Pakliže zde chybí výslovný projev vůle žalobkyně o vzdání se práva na odvolání, městský soud podotýká, že tato lhůta by žalobkyně uplynula nejpozději 15 dní ode dne převzetí rozhodnutí, tj. nejpozději 14. 7. 2011 (počítáno od nejzazšího termínu převzetí rozhodnutí dne 28. 6. 2011). Faktické nabytí právní moci o nejvíce 15 dnů později, než bylo vyznačeno na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, však již nemůže změnit nic na tom, že toto rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno osobním předáním jednatelem, který vůči správnímu orgánu I. stupně vystupoval jménem žalobkyně a že právní moc rozhodnutí následkem toho nastala dokonce s několikaletým předstihem před dnem 6. 4. 2017, kdy žalobkyně tvrdí, že se s rozhodnutím poprvé seznámila při nahlížení do spisu.

49. Městský soud podotýká, že věrohodnost argumentace a procesní obrany žalobkyně je minimalizována i zjevným postupem obou účastníků předmětného správního řízení, který následoval po vydání rozhodnutí. Žalobkyně již dne 7. 1. 2016 (později doplněno dalšími podáními) podala podnět k ministerstvu dopravy na opatření proti nečinnosti a ke zrušení usnesení ministerstva dopravy ze dne 29. 12. 2015, č. j. 85/2015-150/STK3/7 (ministerstvo neshledalo důvod pro opatření proti nečinnosti, neboť doposud neuplynuly lhůty pro vydání

rozhodnutí), v němž uvedla, že rozhodnutí na základě její žádosti ze dne 10. 6. 2011 stále neobdržela do datové schránky. Žalobkyně nicméně ani tehdy neprojevila zájem alespoň nahlédnout do správního spisu u správního orgánu I. stupně, to v situaci, kdy si musela být vědoma toho, že předmětnou stanici technické kontroly od roku 2011 neprovozuje (ze správního spisu vyplývá, že nový oprávněný rozhodnutí k provozování stanice – společnost Smetana a Smetana s.r.o. - provozoval stanici alespoň do 30. 8. 2011, než obdržel výpověď od pronajímatele) a není k tomu oprávněna. Městský soud poté shledal, že ministr dopravy následně ve sdělení ze dne 13. 2. 2017, č. j. 33/2016-510-RK/13 k uvedeným podnětům žalobkyni výslovně sdělil, že ve věci její žádosti bylo vydáno rozhodnutí dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, které bylo účastníkům doručeno a nabylo právní moci. Žalobkyně přesto do spisu nahlédla až dne 6. 4. 2017, tj. téměř o dva další měsíce později. Celkově je tedy městský soud toho názoru, že žalobkyně, přestože později tvrdila, že jí rozhodnutí nebylo oznámeno, ve skutečnosti dlouhou dobu neprojevila vůči správnímu orgánu I. stupně žádný naléhavý zájem seznámit se s tímto rozhodnutím resp. s výsledkem řízení o její žádosti ze dne 10. 6. 2011. Taková procesní pasivita žalobkyně se ve srovnání s tím, jak později hájila svá práva, jeví jako nelogická a naopak svědčí závěru, že žalobkyně původně respektovala právní účinky rozhodnutí.

50. Městský soud tedy výše predestované úvahy shrnuje tak, že žalobkyně nijak věrohodně nezpochybnila ze správního spisu patrnou skutečnost, že jí rozhodnutí bylo předáno prostřednictvím osoby jejího jednatele a to nejpozději dne 28. 6. 2011. Pokud žalobkyně odvolání podala až dne 21. 4. 2017, bylo toto odvolání zjevně opožděné.

51. Poslední otázkou, která je v dané věci sporná, je to, zda byl žalovaný povinen rozhodnout i o tomto odvolání, které bylo ve věci podáno opožděně. I o takovémto opožděném odvolání byl žalovaný nepochybně povinen rozhodnout - podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu věty první byl povinen takové rozhodnutí zamítnout. Východisko pro řešení této procesní situace poskytuje Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 3 Ans 38/2010-122, č. 2363/2011 Sb. NSS, v němž konstatoval, že jestliže je odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podáno osobou, která tvrdí, že s ní mělo být jednáno jako s účastníkem správního řízení a že je tzv. opomenutým účastníkem, je správní orgán povinen o takovém odvolání vydat rozhodnutí i v případě, že odvolání vyhodnotí jako nepřijatelné (§ 92 správního řádu z roku 2004). Pokud správní orgán vyřídí takové odvolání pouhým neformálním přípisem, jedná se o nečinnost ve smyslu § 80 správního řádu z roku 2004 a § 79 s. ř. s. Městský soud podotýká, že Nejvyšší správní soud v této věci posuzoval situaci, kdy správní orgán vyřizoval nepřijatelné odvolání různými neformálními přípisy, které ovšem pouze odkazovaly na různá předchozí vyřízení dřívějších podání účastníka řízení.

52. Procesní následky absence samotného rozhodnutí o zamítnutí nepřijatelného (opožděného) rozhodnutí podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu zmírnil přitom Ústavní soud v nálezu ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. III. ÚS 542/09, č. 93/2010 Sb. n. u. ÚS Ústavní soud zde vycházel z judikturně ustáleného pojetí rozhodnutí v materiálním smyslu a vyložil, že „*jestliže zákon ukládá rozhodnout o podání označeném jako "odvolání" a shledá-li správní orgán, že se jedná o odvolání nepřijatelné, jež je nutné zamítnout, protože kupř. bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou (ustanovení § 92 odst. 1 věta první správního řádu), nesmí se správní orgán tomuto úkonu vyhýbat tím, že na podání bude reagovat sdělením, jež by soudně přezkoumatelné nebylo. Je-li takové sdělení jedinou reakcí správního úřadu na podané odvolání tzv. opomenutého účastníka řízení, z něhož plyne, že nebyly shledány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí (ustanovení § 92 odst. 1 věta druhá správního řádu), pak je zřejmé, že se správní orgán podaným odvoláním zabýval, byť o něm nerozhodl úkonem formálně označeným jako "rozhodnutí". Považuje-li tzv. opomenutý účastník řízení takové sdělení za rozhodnutí o jeho odvolání, musí jej soud přezkoumat i z tohoto hlediska a nemůže se při tom vyhnout skutkovému a právnímu kontextu; předpokladem pro postup správního orgánu dle ustanovení § 92 odst. 1 věta*

druhá ve spojení s ustanovením § 94 odst. 1 věta poslední správního řádu je jeho zamítavé rozhodnutí o podaném odvolání, a proto soud musí a priori vycházet z toho, že vůle správního orgánu zamítnout odvolání projevona byla.“

53. Městský soud tedy v dalším posoudil, jakým procesním způsobem žalovaný vyřídil odvolání žalobkyně ze dne 21. 4. 2017. Jak již bylo uvedeno, správní spis obsahuje přípis ze dne 26. 5. 2017, č. j. 57/2017-150-STK3/3 „T.C.A. – v. o. s. Technik Control Assistance - sdělení k podnětu k přezkumnému řízení“, v němž žalovaný k odvolání žalobkyně uvádí konkrétně, že „v rámci různých řízení vedených ministerstvem s žadatelem k dané provozovně pod sp. zn. 39/2015-150-STK3, 81/2015 – 150-STK3 a 85/2015-150-STK3 je zcela nespochybnitelné, že žadatel po celou dobu ve svých podáních uvádí jemu dobře známý obsah pravomocného rozhodnutí, tzn., že si je vědom skutečností uvedených a týkajících se obsahu předmětného rozhodnutí, kdy se podle tohoto rozhodnutí i řídil. Rovněž nejsou jakékoliv pochybnosti o doručení tohoto rozhodnutí. Bez ohledu na výše uvedené, ministerstvo (uvedený podnět převzal dne 22. 5. 2017) konstatuje, že podle § 96 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, lze přezkumné řízení zahájit nejpozději do jednoho roku od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Vzhledem ke skutečnosti, že zákonem stanovená lhůta v současné době již marně uplynula, není možné přezkumné řízení v dané věci provést.“ Uvedené sdělení bylo podle správního spisu i tvrzení žalobkyně doručeno i žalobkyni, ta jej ostatně přiložila i k žalobě. Jakkoliv se žalovaný v uvedeném sdělení k odvolání a odvolacím důvodům vyjádřil maximálně stručně, lze z něj přesto podle názoru městského seznat, jak o odvolání uvažil. Žalovaný byl zcela srozumitelně toho názoru, že odvolání žalobkyně bylo opožděné, neboť rozhodnutí převzala a obsah rozhodnutí jí byl již dlouhou dobu minimálně od roku 2015 známý.

54. Městský soud shledal, že žalovaný uvedeným přípisem materiálně rozhodl o odvolání žalobkyně. Možnou procesní obranou proti tomuto rozhodnutí žalovaného byla žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Všechny stěžejní otázky věci – tj. okolnosti oznámení rozhodnutí, opožděnosti odvolání atp. by poté byly – v rámci žalobních bodů – předmětem tohoto řízení. Uvedenou žalobu však žalobkyně (dle svého vyjádření na jednání u městského soudu) vůbec nepodala a otázka zákonnosti tohoto rozhodnutí soudnímu přezkumu nebyla podrobena. Městský soud vycházejí z obsahu správního spisu poté poznamenává, že rozhodnutí žalovaného o odvolání bylo žalobkyni doručeno dne 31. 5. 2017 a sama „nečinností“ žaloba v projednávané věci byla podána až dne 28. 11. 2017. Již v dobu podání žaloby v projednávané věci tedy podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobkyni marně uplynula dvouměsíční lhůta k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Městský soud v Praze z uvedených důvodů shledal, že žalovaný o odvolání žalobkyně, jež jinak správně vyhodnotil jako opožděné, rozhodl materiálním rozhodnutím ze dne 26. 5. 2017, č. j. 57/2017-150-STK3/3. Žalovaný tedy nebyl ve věci odvolání žalobkyně ze dne 21. 4. 2017 nečinný. Městský soud v Praze proto žalobu shledal, že žaloba není důvodná a zamítl ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s.

51. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalovaný měl v řízení procesní úspěch, městský soud mu náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť neshledal, že by mu vznikly účelně vynaložené náklady nad rámec běžné činnosti (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. listopadu 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu